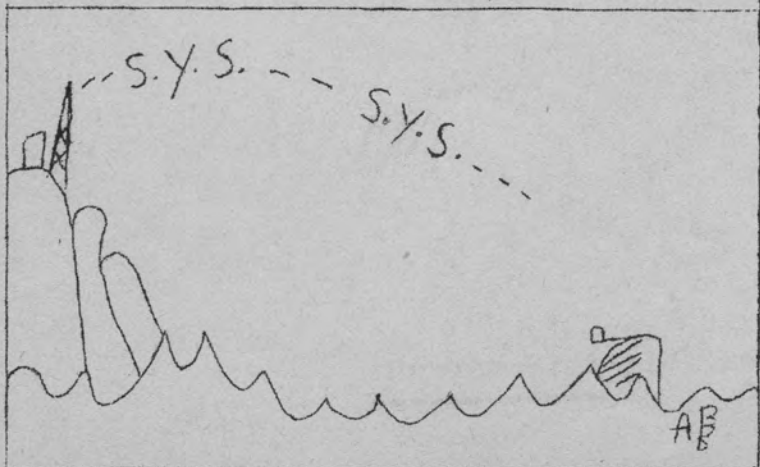
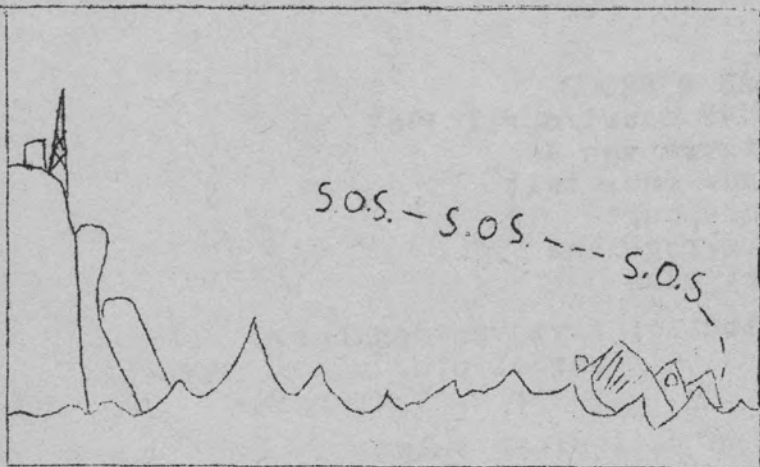

KAAS & BROOD nr 46 redactieadres
maart/april 1962 colenbranderhof 6
 amsterdam W.

KAAS & BROOD
nr 46 maart/april 1962
uitgave van de
stud. societeit
olofspoort
keizersgracht 792
amsterdam C

redactie: toya van den bergh
marcel p.m. van den broecke
peter m. timmermans

illustraties: ab tulp.

stencildruk walibij duivendrecht

REDAKTIONEEL

U zult het niet gemerkt hebben, maar de redactie van Kaas en Brood is veranderd, totaal zelfs. Dat wil niet zeggen dat Kaas en Brood nu ook veranderd is, dus U hoeft nog niet dadelijk te gaan juichen. Met Kaas en Brood zult U voorlopig onze litteraire uitwerpselen voorgeschoteld krijgen.

Als wij plannen hebben dan zijn die, dat we niet uitsluitend zelf willen schrijven, U schrijft namelijk veel leuker dan wij en daarom zijn wij ook redactieleden geworden, en niet U. Verder willen we graag representatief zijn voor onszelf en Onze Praeses de heer K.S. Thio, die ons een herderlijk schrijven deed toekomen, hoopt dat we daarmee enigszins representatief voor de Olofspoort zullen worden. Hij heeft ons vertrouwen gesterkt dat we iets kunnen en als U het daarmee niet eens bent - en dat bent U natuurlijk niet - fluister ons dan niet op vrijdagavond tussen twee grote pilzen door in het oor dat het weer pet was, maar schrijf ons waarom. Het komt in het volgende nummer.

Tenslotte dank aan de oude redactie: zij zorgden drie jaar lang voor Uw Kaas en Brood.

OLOFSPOORTERS EN DE POLITICI (aan Coen Tasman).

In het vorig nummer van Kaas en Brood vraagt Coen Tasman zich af (1) of de S.S.O. aan politiek mag doen en (2) of het verenigingsbestuur in politieke zaken de uitvoerende instantie mag zijn. De eerste vraag beantwoordt hij bevestigend; ik kan het met hem onder enig voorbehoud eens zijn hierin. De tweede vraag beantwoordt Tasman ontkennend; volgens hem mag het bestuur geen politieke uitspraken doen, stukken tekenen; enz, omdat het bestuur niet tot dit doel is gekozen en omdat het daarnaast dubieus is of het bestuur wel de politieke mening van de vereniging representeert. Coen stelt dan ook voor een speciale commissie te kiezen die zich met de politieke problemen gaat bezighouden.

Deze laatste konklusie nu wil ik bestrijden met alle kracht die mij als vermoed reünist nog is overgebleven. Geen politieke commissie! Als de Olofspoort "aan politiek doen" wil, dan dient dit een zaak van alle leden te zijn en niet een zaak van een groepje deskundigen. Als er een bestuur is dat niet kompetent is om de uitspraken te doen die gedaan moeten worden, dan dient dit bestuur verwijderd te worden om plaats te maken voor betere mensen.

En nu zegt Coen Tasman dat het verenigingsbestuur wordt gekozen om zijn organisatorische en vertegenwoordigende kwaliteiten, en niet om als vertolker van politieke meningen op te treden. En uit deze bewering blijkt m.i. de foute gedachtegang. Coen (en met hem Frank Diamand die er over is begonnen) wil een soort partij-politieke commissie hebben die als grootste gemene deler van stromingen in de vereniging politieke uitspraken gaat doen over alles wat er los en vast zit in Nederland en in de wereld, en dat is nog al wat.. Hij bedoelt kennelijk met politiek "partij-politiek" en moet dan logischerwijze rekening houden met elke mening die er in de

vereniging heerst. Als de Olofspoort een dergelijke politiek zou gaan voeren, ja dan moet men bij de samenstelling van zijn commissie inderdaad ook rekening gaan houden met de twee leden die lid zijn van Gemeentebelangen in Broek op Langendijk en het ene lid van de Staatkundig Apostolische Boeren en Tuinderspartij onderhoudende artikel zus-en-me-zo.....

Als de Olofspoort een dergelijke politieke commissie gaat samenstellen dan wordt dit zonder twijfel een fijn zuilenclubje waarin de beste debaters en partijgangers de boventoon zullen voeren.

Het spreekt inderdaad vanzelf dat het verenigingsbestuur zelden of nooit bestaat uit politici (qua capaciteiten dienen bestuursleden dan ook staatslieden te zijn). Het spreekt inderdaad vanzelf dat het bestuur zich niet in heeft te laten met partijpolitiek. Maar het spreekt evenzeer vanzelf dat het bestuur zich wel mag inlaten, en zelfs moet inlaten met de algemeen humane beginselen die in het stukje van Coen verderop worden genoemd. En dat is dan ook de enige politiek die de Olofspoort mag bedrijven: uitspraken en adhesiebetuigingen in zaken waar de rechten van de mens in het geding zijn.

Er is nog een bezwaar wat ik tegen een politieke commissie heb (waar die commissie zich dan ook mee bezig houdt): Het werkt de indolentie in de hand. De brave kiezers hebben hun specialisten afgevaardigd en de zaak is in goede handen. Geen kopzorgen meer. Met zo'n gewoon bestuur kan je nog wel eens twijfelen als eenvoudig lid, maar als we zo'n fijne zuilenclub van politici hebben kunnen we rustig maffen. Welterusten.

En dan wil ik ook nog wel een vriendelijke suggestie doen aan Coen en anderen. Als de partijpolitieke problemen of standpunten ter sprake komen in de vereniging dan zijn dit de problemen en standpunten van het individuele lid. Laat ieder voor zichzelf uitmaken wat zijn standpunt

is. -Laat men eventueel in groepsdiskussie van gedachten wisselen of informatie overbrengen. Als de leden van de Olofspoort politiek wat meer bewust (of op zijn minst verontrust) zouden worden, dan zou dit heel plezierig zijn. Mogelijk is er iemand in de vereniging die kans ziet alleen of met anderen deze bewustwording te stimuleren. Dat zou een andere taak zijn voor een "politieke kommissie".

Tenslotte mag ik opmerken dat met niet genoeg nadruk kan worden gezegd dat het Bestuur de vereniging naar buiten vertegenwoordigt en niet een of andere kommissie. Als het bestuur dat niet kan in een bepaald opzicht, dan is of het bestuur waardeloos, of de vertegenwoordiging is niet ter zake. En dit laatste is het geval bij politieke uitspraken die te specialistisch zijn. In de meer "menselijke" politiek kan het bestuur optreden; twijfelt men, dan doet men niets en raadpleegt eerst de ledenvergadering. Duurt dit te lang, dan duurt het maar te lang; dit is geen revolutionaire partij maar een studentenvereniging.

En nogmaals: geen speciale kommissie, die zich bezig moet houden met een politiek die te moeilijk is voor het verenigingsbestuur, want het bedrijven van een dergelijke politiek gaat uit boven de doelstellingen van de vereniging.

En wat die doelstellingen zijn?

Lees daartoe de Statuten, artikel 2, sub 1 en 2.

Egbert Warriës

"Als je niet opstaat blyf je maar liggen,
moet je maar weten wat er van komt"

Onder het lezen van het stukje "LUF", waarschijnlijk bedoeld als "BLUF", waarmee de heer Timmermans zyn intrede deed in de redactie, is het my opgevallen welk een merkwaardige ontwikkeling

zich tegenwoordig in de "literatuur" voltrekt. Enige jaren geleden lieten sommige schryvers (uit de omgeving van het plein) hun hoofdpersonen nog copuleren op het ritme van de jazz, de heer T. echter ruimt voor de klassieke muziek een plaatsje in bed in. Heel begrypelyk overigens: de cultuur wordt al te veel verwaarloosd. Dat hy dit op zo'n openhartige en toch kieke wyze vertelt is te pryzen en zal wel criterium geweest zyn voor het plaatsen van zijn artikel-tje, want de styl komt nauwelyks boven het peil van een damesweekblad uit. Maar wie let daar op, als het er om gaat een brok levensfilosofie te brengen en bovendien de cultuur een dienst te bewyzen. Onze teleurstelling zullen we wel te boven komen, vooral omdat de heer T. mij een potente knaap lykt, van wie nog veel te verwachten is. Als hu het nu eens met onaneren probeerde? Ik kan hem dan in plaats van Vivaldi, Bach byzonder aanraden, tenzy hy het by dit ene "slip-pertje" laat.

Han v.d. Meulen

"Ich bin vergnüget in meinem Glücken" - J.S. Bach

Geachte heer v/d Meulen,

hoewel uw kritiekje niet aan mij was gericht, ben ik zo vrij er toch even op te antwoorden. In de eerste plaats wil ik u mijn welgemeende dank overbrengen voor uw buitengewoon rake suggesties. Ze bleken - en dit even tussen ons tweeën - overigens waardeloos, ik zal u uitleggen waarom. Wat uw eerste idee betreft: ze wilden het niet, zelfs de meest katholieke damesbladen hebben het artikel-tje geweigerd, men zou toch anders verwachten. Het was natuurlijk gewoon te slecht. Met betrekking tot uw tweede hint het volgende: het teruggrijpen naar individueler genoegens mag voor de hand liggend zyn, u zult er op den duur zelf wel achter komen dat het toch minder houvast biedt dan de agressie-pro-

jeeten die later binnen uw gezichtsveld zullen vallen.

Laat ik u een goede raad geven: maakt u zich niet te ongerust. U bent - daarvan ben ik overtuigd - niet de enige die een beetje is geschrokken omdat hij zichzelf herkende, zelfs al zou dat, te oordelen naar het aantal kritieken, zo lijken. Ik zou u ten overstaan van dit publiek kunnen prijzen omdat u het stukje hebt gesignaleerd maar dat wil ik u niet aandoen, hoewel u ervan overtuigd kunt zijn dat het niet eens zou opvallen. Maar verwacht vooral niet teveel van mij, wat ik u smeken mag, ik raad u zelfs aan om iemand anders te zoeken bij wie u uw tereurstelling kunt sublimeren.

Tenslotte dit, mijnheer van der Meulen: gaat u eens naar de tandarts. Zijn uw verstandskieze al door?

Hoogachtend,

P.M. Timmermans.

ZONDE.

Arina was een kamermeisje in een hotel en ze woonde naast Reiso, de kok. Op Palmzondag gaf hij haar een kadootje: een tweeling. Daarna moest hij in het leger. Arina zegt dus: 'Het heeft geen zin om op je te wachten, in die tijd komen er nog wel een paar. Het is alsof je altijd met je rokken omhoog loopt in zo'n hotel. Wie hier ook overnacht, hij is altijd je meerdere. Als jij terugkomt deugt mijn binnenkant niet meer.'

'Da's waar', knikte Reiso.

'Er zijn er heel wat die me hebben willen, neem nu die oude makelaar. Hij is oud maar ik ben jouw krachtpatserij toch zat. Binnen drie maanden is de lading afgeleverd en naar het weeshuis gebracht, en dan trouw ik met hem.' Toen haalde Reiso de riem uit zijn broek en sloeg haar als een held op de buik. En er kwam geen eind aan zijn tranen en haar bloed.

Toen kwam ze bij Jezus.

'Kijk', zei ze, 'ik ben Arina van het hotel, en het is of je altijd met je rokken omhoog loopt in een hotel. Wie er ook overnacht, hij is altijd je meerdere.'

En ze vertelde ook de rest.

'Misschien zou je beter in kuisheid kunnen leven' sprak de Redder.

'Vier jaar lang? Zo te horen zouden de mensen geen gehoor moeten geven aan het dier van binnen. En hoe zou het dan met de bevolkingsaanwas gaan? Nee dat is ook geen raad.'

De wangen van de Heer werden rood want Hij was op een teer punt geraakt. Je kunt je eigen oor niet kussen, dat weer zelfs God.

'Ik weet het al', zei Hij, 'ik heb hier nog een engeltje rondhangen, Alfred, die krijg je vier jaar. En wees niet bang voor kleintjes, hij is een bron van genoeg, maar geen serieuze gevolgen.'

'Net wat ik nodig heb', weende Arina dankbaar, 'hun serieusheid brengt me elke twee jaar drie keer op de rand van m'n graf.'

'Amen', zei God en Alfred kwam binnen, een tengere jongeman met twee vleugeltjes die wapperden aan zijn bleekblauwe schouders. Arina sloeg haar machtige armen om hem heen en weende tender uit het diepst van haar zachte vrouwenhart. De Heer waarschuwde nog om de vleugeltjes voor het naar bed gaan af te haken en in zijde te verpakken, want ze waren slechts van babyzuchtjes gemaakt. Ze daarden langs een zijden trap weer af naar het hotel.

Arina kocht adellijk de allerbeste kleren voor Alfred. 'De rest vinden we thuis', zei ze. Die dag nam ze vrijaf en toen Reiso langs haar deur liep en klopte zei ze slechts: 'Reiso, ik was momenteel m'n voeten, en vraag je vriendelijk om zonder lawaai te verdwijnen.' Die avond maakte ze een heerlijk diner klaar: wijn en haring in tomatensaus. Toen Alfred al deze aardse zegeningen tot zich had genomen viel hij in slaap. Vlug haakte Arina zijn vleugeltjes af en droeg

hem naar bed. Ze hadden alle wijn opgedronken en sliepen spoedig. In haar slaap draaide Arina zich om zich te warmen zo, dat ze met haar zesmaandengrote buik op Alfred kwam te liggen. En ze smoorde hem als een baby, in al haar warme geluk verpletterde ze hem, en hij gaf de geest. Zijn vleugeltjes, in een laken gewikkeld, weenden bleke tranen.

Nogmaals stond de vrouw voor de troon van de Heer. En Zijn vriendelijke hart kon dit niet langer verdragen, en hij vervloekte de vrouw in zijn woede: 'Zoals het op aarde is, zo zal het altijd met jou zijn, Arina!'

'Hoe dan?' antwoordde de vrouw nauwelijks hoorbaar, 'was ik het die mijn lichaam zwaar maakte? Was ik het die de wijn uitvond? Was ik het die de vrouwenziel schiep, dom en eenzaam?'

'Ik wil niet langer worden lastiggevalen. Je hebt mijn engel gesmoord.'

Toen werd Arina met een rioolwind teruggeblazen naar het hotel.

De oude makelaar kwam langs, keek eens naar de zware Arina met haar rode wangen en zei 'O, wat een schattig buikje', enzovoorts. En de grijze tuinman die ook over het schattige buikje hoorde kwam er gauw op af, en zei fluisterend tussen zijn weinige tanden door: 'Ik kan niet met je trouwen na alles wat er gebeurd is, maar ik kan met je slapen als ieder ander.' De man had allang in de koude grond moeten slapen, maar nee, ook hij moest op haar ziel spugen. En daarna de jongens van de keuken, de handelsreizigers, de buitenlanders.

En toen haar tijd bijna gekomen was ging Arina naar buiten, hief haar monsterachtige buik op naar de hemel en zei: 'Kijk eens, Heer, wat een buik! En de manier waarop hij behandeld wordt! En waarom? Ik begrijp het niet, ik heb er genoeg van.'

Toen de Heer deze woorden hoorde viel hij voor haar op zijn knieën.

'Vergeef me, Arina. Vergeef je zondige God voor alles wat hij je aangedaan heeft..'

Maar Arina schudde haar hoofd en wilde niet luisteren.
'Voor de Heer is er geen vergeving. Nu niet, nooit niet.'

We zitten aan tafel, zonder licht. Dat kan al, alleen zie je je eten niet zo goed maar dat hindert niet want het is hetzelfde als gisteren. Mijn moeder brengt het binnen na de soep.

"Jij bent tussen de gangen naar het toilet geweest", zeg ik, ("gangen", "toilet"; woorden die ik nooit gebruik). Ze kijkt even, zonder haar hoofd te bewegen, naar de deur maar weet geen uitvlucht. "Ja", zegt ze.

Mijn tante is 's middags geweest. Toen ze weg reed zag ik hoe de rode lichtjes achter aan de auto even aangingen. Dat was erg mooi tegen de donkere auto en in de zwaardere wordende dag.

"Ze hebben een leuke auto", zeg ik, "die donkerblauwe kleur is erg mooi met die kleine rode lampjes."

"Ik dacht dat hij donker grijs was", zegt mijn moeder, of misschien donkergroen."

"Nee, hij is grijs", zegt mijn broertje.

Ik ga ze opbellen en mijn tante zegt dat hij donkergrijs is. Ik vraag haar of ze dat dan op een soort koopbrief heeft staan maar dan zegt ze dat ze moet koken.

"Hoeveel spijkertjes waren dat nou, die ze uit de vloer moesten halen, 1500 of 7200?" vraagt mijn moeder.

We weten het niet. Het is ook niet zo belangrijk.

"Je kan even opbellen", zeg ik.

Mijn moeder begint te lachen en we lachen alle drie hard als ze zegt: "En daarna vragen we", (ze kan bijna niet praten van het lachen) "en

daarna vragen we of ze nou eigenlijk het hout tussen de ramen of het bed hadden doorgezaagd toen het er in gehesen werd."

We happen alle drie naar adem maar mijn broertje zegt nog: "Ja, en dan vragen we wie ook weer de oudste was, Diederik of Jeroen."

We eten verder, we zeggen dingen die ik allemaal vergeten ben. Uit de schillen van mijn sinasappel boor ik met mijn nagel rondjes, allemaal oranje rondjes, dat doe ik met iedere sinasappelschil. Het maakt veel rommel.

"Zal ik iets meenemen naar de keuken?" vraagt mijn broertje.

"He ja, en haal dan ook even de krant."

Even later horen we de buitendeur dicht slaan.

"Gaat hij zomaar weg?" vraagt ze.

"Ja, hij gaat zomaar weg", antwoord ik. In mijn kamer zie ik de klok. Hij staat al twee dagen op vijf voor acht.

henriet.

Vergeleken met andere huizen
is mijn zwarte woning zeer groot

maar ook mijn ramen zijn zwart
en ondoorzichtig

soms probeer ik ze in te slaan
maar ze zijn buigzaam
en breken nooit

ik zal een glazenijder laten halen

liever een huis vol wind en regen
• dan dit.

B

GOEDE RAAD IS DUUR.

De dagen vallen me tegen. Trouwens, ook de nachten zijn niet meer wat ze zijn geweest. U zult dat wel kennen; denk ik; wat heeft het nog voor zin naar de in de zon rondlopende, lachende mensen te kijken, wanneer de wind je - altijd weer - tegen zit? Je weet dat over enkele uren ook die zon is verdwenen, tegelijk met de mensen, die hun huizen invluchten. Dan zijn de straten wijd en ongebroken, de kou is overweldigend. Toch heb ik 't al opgegeven die weerspannige massa te overtuigen; laat hen dan maar rondlartelen, blind en gevoelloos. Ze begrijpen het toch niet.

Gelukkig begrijpt Kobus me wel. Kobus is ook jong geweest, weet u, daar rust hij nu van uit. Hij is er altijd, op de derde kruk, en als ik naast hem ga zitten zeg ik "Dag, Kobus." want ik houd van stijl. Een heel enkele keer knikt

hij wel eens terug, maar we vinden het eigenlijk prettiger wanneer hij niet reageert, we schrikken allebei een beetje als hij zo onverwacht blijk van herkenning geeft. Dan zitten wij naast elkaar te genieten van de geluiden om ons heen waaraan wij niet mee doen. Kobus drinkt één kleintje tegen vier glazen pils van mij, maar hij kan ook uren naar dat stille oppervlak zitten staren, terwijl het zien van een halfvol glas mij onrustig maakt. Dat heft Kobus ver boven mij uit en na twee glazen wend ik mij dan tot hem, om hulp. De barman weet het al, dat is een vertrouwd idee: wanneer ik het eens zou vergeten zou hij me discreet waarschuwen: "Neem me niet kwalijk, mijnheer, maar het is tijd." ik zal het wel nooit vergeten, vrees ik. En dan vertel ik Kobus van de zon, de wind en de ijdele mensen, ik teken hem het gras met de spelende kinderen, de vijver waarin de zwanen zwemen; soms laat ik even zijn blik rusten op een paartje op een bank, maar dat heeft hij liever niet, geloof ik. Als ik ben uitgesproken heeft Kobus zijn glaasje leeg en dan is hij wel eens genoodzaakt de aandacht op zich te vestigen, want hij wil geen leeg glaasje en de kastelein ziet ook niet alles. Soms moet hij zelfs iets zeggen, dat is bijzonder onaangenaam en verwarrend.

Terwijl de barkeeper Kobus dan inschenkt verdwijn ik, zonder groet ditmaal, want ik wil hen niet storen. Na zo'n gesprek adem ik heel gelukkig de koude nachtlucht in, kijk nog zo even naar wat sterren en loop dan naar huis. Ergens in mij leeft de vage hoop dat de zon nog eens zal schijnen op een warme dag. Maar misschien zijn de mensen voor die tijd al verstandig geworden en hebben ze hun kleine vreugdes opgegeven, met mij. Ik weet niet of ik dat prettig zou vinden, maar ik hoop dat Kobus dat niet zal beleven.

P.M.T.

Amsterdam, maart 1962
Baarsjesweg 120"
Telefoon 188754.

Lieve lezer.

Sinds enige tijd biljarten enkele van uw medeOlofspoorters tegen elkaar. Na overleg met het Bestuur hebben zij nu besloten een subvereniging voor biljart op te richten. BILO lijkt hun een aardige naam.

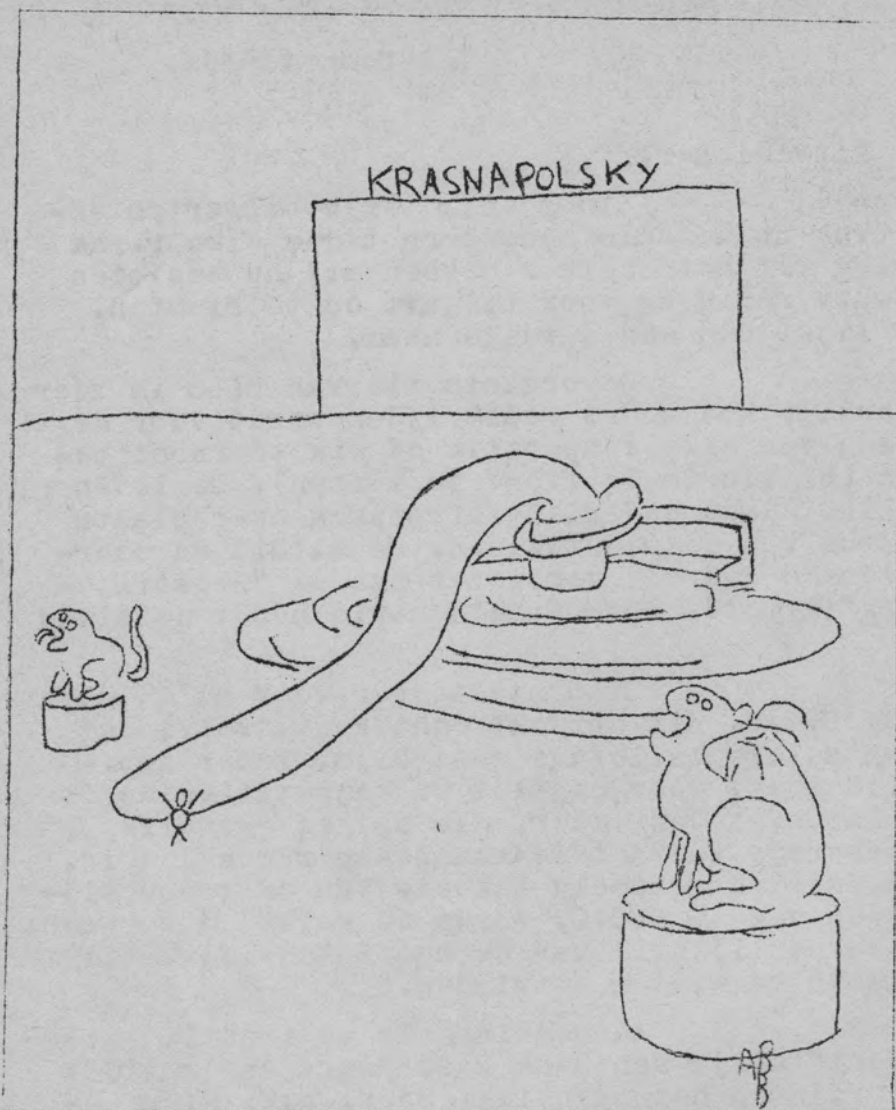
De organisatie van BILO is zeer eenvoudig; het soort wedstrijden wordt voor de aanvang van elke competitie of elk toernooi bepaald (bijvoorbeeld libre 50 punten). De leden van BILO maken onderling afspraken over plaats en datum van de wedstrijden. De uitslagen daarvan worden door de verliezer aan de "wedstrijd-leider" gemeld. Deze funktionaris houdt de stand bij.

BILO staat open voor alle leden van de S.S.O. Het spreekt echter vanzelf, dat er een zekere ballotage moet zijn. Ieder aspirantlid moet, voor hij tot de competities wordt toegelaten, tegen ieder, die op het ogenblik van aanvrage van het lidmaatschap reeds lid is, een wedstrijd gespeeld hebben. Van de vrouwelijke leden van de S.S.O. wordt de kuisheid verwacht niet de manlijkheid van de hoofdstedelijke biljartzalen te willen ontwijden.

Aanmelding als aspirantlid gaarne schriftelijk aan Henk Ras, Baarsjesweg 120". Leden zijn op het ogenblik: Boer, Dik; Nieuwenhuis; de Jong, Huns; v.d.Kooi, Walter; v.d.Sande; Terwogt; Schermer; Kieft; Boelens; Ras.

Met vriendelijke groeten,

Henk Ras.

Is er een dokter in de zaal?